

RONIL CAINE

GYÜRÜ

NOVELLA

RONIL CAINE GYŰRŰ

Ingyesen olvasható novella.

Közlése, nyomtatása, megjelentetése a szerző írásbeli engedélye nélkül tilos.

Ha megosztanád, akkor ezt az eredeti linkkel tedd meg:

ronilcaine.com/scifi-novellak-gyuru/

© 2018 Zelnik Péter Zénó

REGGEL

Ozias Markov kapitány riadóra ébredt. Fejében azonnal ezernyi lehetőség villant fel. Megtámadták őket? Hadba lépett az Egyesült Államok? Tűz van a hajón?... Kivágódott a kabinja ajtaja, egy matróz állt ott. Folyt rajta az izzadság és lihegett a futástól.

– Kapitány – mondta –, jöjjön a fedélzetre, ezt látnia kell!

Hát – gondolta Markov –, túlságosan nem szűkítette le a kört. A matróz elviharzott, mielőtt ő kérdezhetett volna. Markov feje közben kitisztult. Nem lehet nagy baj, a nagyhatalmak közötti béke egy éjszaka alatt nem bomlik meg, a USS Obama repülőgép hordozó a világ legmodernebb hajója, szinte lehetetlen elsüllyeszteni vagy tüzet okozni rajta. Markov magára kapta az egyenruháját. Nem igazgatta annyit, mint szokta, sietett, ahogy tudott. Kilépett a folyosóra, de sehol nem látott senkit. Ránézett az órájára: öt perc múlva hat. Mi a fene folyik itt?

Amikor Markov kilépett a fedélzetre meleg szél csapta meg az arcát. Az egyen-

lító mentén egész évben, minden hajnalban huszonhárom Celsius fok van. Hajnalodott, a repülőgép-hordozó túloldalán már felkelt a nap, de még a horizonton hezitált.

Csaknem a teljes légénység a fedélzeten tartózkodott, és mindenki felfelé nézett. Markov ösztönösen körbenézett a vízen, de semmit nem látott. Aztán felnézett, amerre a többiek is bámultak, és akkor meglátta. Egy sötét csík húzódott végig az égbolton, de látszott rajta, hogy nem kondenzcsík, hanem valami más. A horizontnál annyira elvékonyodott, hogy erőltetnie kellett a szemét, ha ki akarta venni, hogy merre fut tovább. Határozottan úgy nézett ki, mintha a Földet ölelné körbe.

– Mi az ördög ez? – kérdezte Markov, de csak magától, majd kiáltott egyet: – Első tiszt!?

– A hídon van, uram! – válaszolt valaki a katonák közül.

Markov a híd felé vette az irányt. Remélte, hogy tanácsstalanság helyett információkkal várják. Amikor belépett, hatan vágták vigyázzba magukat, és tisztelegtek a kapitánynak.

– Első tiszt! Jelentést! – parancsolta Markov. Az első tiszt előlépett.

– Uram! Ismeretlen építményt észleltünk a Föld körül, tizenöt perccel ezelőtt.

– Építményt? – kérdezte Markov – Az ott fent?

– Igen uram, nézze meg!

Markov az ablakhoz lépett, és átvette a távcsövet az első tiszttől. Megnézte a sötét csíkot közelebbről, és látta, hogy szabályos, határozott vonalai vannak. Nem szennyeződés, és nem is időjárási jelenség. Valami van a légkörben, ami nem lehetne ott.

– A pokolba! Mi az isten ez?

– Nem tudjuk uram – mondta az első tiszt. – Csak annyit, hogy ez egy gyűrű. Mindenhonnan jelentették az egyenlítő mentén. Körbefogja a Földet.

– Ki csinálta?

– Nem tudjuk, uram, de nem valószínű, hogy...

Ekkor megcsörrent a kapitány telefonja. Markov felvette.

– Markov kapitány, USS Obama.

– Robin Wei, az Egyesült Államok elnöke. Amit most mondok, az szigorúan

titkos, már amennyire ez a jelen körülmények között lehetséges. A gyűrű egy földönkívüli építmény, aminek sem az eredetét, sem a funkcióját nem sikerült még azonosítanunk. Önök vannak a legközelebb a gyűrűhöz, ezért tartásák a pozíciójukat. Hamarosan megérkezik önökhöz a védelmi miniszter. Fogadják őt, és kövessék az utasításait!

– Értettem, elnök asszony.

– Készítsék elő a Spacebee-t.

– Rendben, elnök asszony.

– Köszönöm Markov kapitány az együttműködést. Isten óvja Amerikát!

Markov visszatette a telefont a fali konzolra. A helyiségben minden szempár őt figyelte. Földönkívüli? – kérdezte Markov magában. – Az lehetetlen.

– Mit tudunk még? – fordult az első tiszthez, akinek arcára mostanra aggodalom ült ki.

– Az építmény mindenhol hajnali öt óra negyven perckor jelent meg az égen, tehát huszonnégy óra alatt érte körbe a Földet vagy állt össze.

– Erősítsenek meg abban, hogy ilyen technológia a Földön nem létezik!

– Ez teljesen bizonyos, uram – mondta a másodtiszt.

Markov újra felnézett az égre, és elbűvölve figyelte a gyűrűt, ahogy két részre osztja az élénk kék, hajnali égboltot.

DÉLELŐTT

A világ legjelentősebb tizenkét országának vezetői reggel nyolc órakor ültek össze egy virtuális tárgyalóteremben. Minden vezetőt egy tanácsadó és egy tudós kísért el. A virtuális konferenciák legnagyobb előnye, hogy mindenki a saját nyelvén beszélhet, mégis megértik egymást.

Kezdetben a vezetők magyarázatot követeltek, és várták, hogy valaki elismeri, az ő országa építette a gyűrűt a Föld köré. A vitát a kínai űrkutatásért felelős első titkár törte meg:

– Uraim, itt egyértelműen egy földönkívüli megasztuktúrával van dolgunk – mondta. A teremben csend lett. A kínai titkár most, hogy mindenki rá figyelt, felállt az kerek asztalnál. – Ilyen méretű építményt az emberiség még nem képes építeni, de ha mégis, az száz évig is eltartana, és beláthatatlan mennyiségű pénzt emésztené fel.

A NASA vezető mérnöke, aki ez Egyesült Államok elnökét kísérte, hozzátette:

– A gyűrű huszonnégy óra alatt épült meg, viszont előtte egyik radarunk sem je-

lezte a közeledtét, és senki sem látott szokatlan mozgást a légtérben. – A kivetítőre mutatott, ahol közeli képek jelentek meg a gyűrűről. – Felküldtünk egy szondát, így megtudtuk, hogy a sztratoszféra felső határán helyezkedik el. Ez ötvenöt kilométeres magasságot jelent. Nincs rajta semmilyen hajtómű, sem illesztés. Sötétszürke, matt felülete fémnek tűnik. A szélessége kétszáz méter, a magassága ötven méter, hossza pedig negyvenezer-négyszáz kilométer.

Erre a számra mindenki megdöbbsent. Az emberi építményeket nézve ez valóban egy elképesztően nagy objektum. Szívük hevesen vert reggel óta, de most mintha gyorsult volna még egy kicsit. A számítást egyedül a kínai űrkutatásért felelős első titkár tudta fejben ellenőrizni, a többiek szakértőiktől kapták meg a mérések eredményeit.

– Az Egyesült Államok felküld egy különítményt néhány óra múlva – mondta Wei elnök asszony. – Leszállunk a felszínen és megvizsgáljuk. Az egészet élőben közvetítjük, és minden adatot azonnal továbbítunk minden ország számára.

– Erről szólhattak volna – mondta Oroszország elnöke. – Delegálhattunk volna tudósokat.

– Igaza van, elnök úr – mondta Wei –, de ezzel rengeteg időt veszítettünk volna. Mivel földönkívüli építményről van szó, könnyen lehet, hogy az emberi faj túlélése a tét. Akkor viszont minden másodperc számít.

– Ha az emberiség a tét, nem lehet az akció kizárólag az amerikaiak kezében – mondta az orosz elnök, közben támogatókat keresett a jelenlévők között, de mindenki bizonytalannak tűnt.

– Ez csak vizsgálat – mondta Wei. – Tudósokat küldünk fel, akik mintát próbálnak venni a gyűrűből. Nem akarunk beavatkozni, csupán szükségesnek tartjuk minél előbb felmérni, hogy mivel állunk szemben. Minden eredményt élőben kapnak önök is, semmit nem titkolunk el. Viszont a csapattal nem lesz rádiókapcsolatunk, csak vészhelyzet esetén. Azért döntöttünk így, hogy ne vonjuk el a figyelmüket a feladatról. A földről egyébként sem tudunk nekik ebben a helyzetben tanácsokat adni. Viszont műszereink figye-

lik a gyűrűt, ha bármi változna, jelezzük a csapatnak.

Az elnökök többsége egyetértően bólogatott. Örültek, hogy valaki lépett már, és a felelősség nem az övék.

– És, ha ez megnyugtatja önöket – folytatta Wei –, felolvasom a csapattagok listáját. A vezetőjük Ozias Markov kapitány lesz, akit a legmegbízhatóbb embernek tartok a földön. Személyesen jelöltem admirálisnak. Egyébként orosz származású. Vele tart Caspar Madera és Ryan Bannon, akik a tudósok biztonságáért felelnek. Mindketten a Delta legkiválóbbjai közül valók.

– Biztosan jó ötlet fegyveres erőket vinni az idegenekhez? – kérdezte Németország kancellárja.

– A két képzett katonára a váratlan helyzetek miatt van szükség – mondta Wei. – Bármilyen hirtelen változás vagy esemény bekövetkeztekor vissza kell vonulnia a csapatnak. Semmire nem kaptak felhatalmazást, kizárólag a mintavételezésre. A katonák feladata a védelem, semmi több. Velük tart még Elisa Williams, brit kutató, a királyi család bizalmasa, aki majd

az anyagvizsgálatért felel. Charlie Khan professzor, exobiológus, akitől a gyűrűt építő fajra vonatkozóan várunk elképzeléseket. A csapat hatodik tagja pedig David Gilbery, mérnök és asztrofizikus, aki a gyűrű belső szerkezetére próbál majd lehetőségeket vázolni.

– A Spacebee-vel tervezik a repülést?
– kérdezte a német kancellár. Mindannyian tudtak az amerikaiak pár éves fejlesztéséről, a hatfős repülőgépről, ami képes a sztratoszféra felső határáig repülni.

– Igen – mondta Wei. – A két bevethető Spacebee közül az egyik a USS Obama repülőgép-hordozón van, ami jelenleg a gyűrű alatt tartózkodik, az egyenlítőn.

– Én azt mondom, kérdés nélkül tüzeljünk rájuk, amíg lehetőségünk van rá
– mondta az orosz elnök. – Gyűrűt vonni egy bolygó köré? Mi ez, ha nem fenyegetés!?

– Kína teljes készültségben várja a döntésünket – mondta Kína elnöke és első titkára. – Személy szerint, én is a támadás híve vagyok.

– Tisztelt elnök urak és asszonyok – mondta a NASA vezető mérnöke, közben

a német kancellár és Wei csendre intették a többieket –, az általános vélekedés a tudósok között az, hogy az a civilizáció, amelyik képes galaxisok közötti utazásra, nem fog bántani egy másik fajt. Nincs okuk rá, hiszen egy ilyen utazáshoz a fejlett technológia mellett korlátlan energiaforrás is szükséges. Ha pedig ez megvan nekik, mi már semmit nem adhatunk a számukra.

– Épp ezért nincs jelentőségünk – mondta a kínai elnök. – Eltaposnak és kész.

– Egy ilyen faj előttünk járhat akár ezer évvel is – mondta a NASA-mérnök –, gondoljanak bele, hol tartottunk ezer éve, és hol tartunk most. Ezer éve még öltre mentünk egymással egy apró területért, ma pedig már nincs háború a Földön. Az élet sokkal értékesebb, mint ezer éve. Ezer év múlva még inkább az lesz, hiszen ez az egyetlen olyan dolog a világegyetemben, amit nem lehet mesterségesen reprodukálni.

– Ön túl naiv – mondta az orosz elnök. – Arra nem gondolt, hogy esetleg rabszolgasorba fognak minket. Ha az élet a legér-

tékeesebb dolog az univerzumban, akkor a Föld egy igazi aranybánya. Ha emlékszik a történelemóráiból a gyarmatosításra, akkor tudja, hogy a magasabb fejlettségű civilizáció megérkezése az alacsonyabbhoz, melyik félnek milyen következményekkel járt.

– Javaslom a teljes készültséget – mondta Wei –, de várjuk meg az első eredményeket.

– A légi forgalmat leállítottuk – mondta a kínai elnök. – Javaslom, mindenki tegye ugyanezt. Ki tudja, milyen hatása van a repülőgépekre.

Mindenki egyet értett, az üzenet pedig néhány pillanattal később befutott a világ összes légitársaságához és repülőteréhez.

– Nem észleltünk semmilyen jelet a gyűrű felől – mondta a japán Riken kutatóintézet asztrofizikusa. A többi tudós egyetértése jeléül bólintott. – Akárkik is ezek, a mi módszereinkkel nem próbáltak még kapcsolatba lépni velünk.

– Én azt mondom – mondta a német kancellár – menjen fel a különítmény, de ha bármi balul sül el, mindent kilövünk az ufóra, amink van.

A vezetők egyetértettek, majd mindenkivel elküldte az üzeneteket a megfelelő embereknek, és a következő percekben a világ összes fegyveres erőit riadóztatták, és teljes készségbe helyezték az állományukat.

DÉL

A helikopter tizenegy órakor landolt a USS Obama fedélzetén. Markov és az első tiszt a fedélzeten fogadták a vendégeket. Elsőként Emmerich Canning védelmi miniszter lépett Markovhoz és tisztelgett, majd az Egyesül Államok Haditengerészetének admirálisa, és további két magas rangú vezető, két tanácsadó, két kommandós, és három civil férfi.

– Kapitány – mondta Canning –, engedelmeddel, bemutatom a csapatodat.

– A csapatomat?

– Igen. Te fogod vezetni a különítményt, Wei elnökasszony személyes kérésére.

Markov elgondolkodott egy pillanatra, hogy Robin Wei kérése valójában parancs, ami egyszerre megtisztelő és félelmetes. De, ha Wei így akarja – gondolta – akkor jöjjön, aminek jönnie kell.

– Elisa Williams – mondta Canning, bár biztosra vette, hogy legalább látásból mindenki ismeri. – Ő mondja majd meg, miből van a gyűrű.

– Örvendek. Üdv fedélzeten – mondta Markov.

– Ők felelnek a biztonságért: Caspar Madera és Ryan Bannon a 1st SFOD-D-től.

A két katona tisztelgett, Markov viszonozta.

– Charlie Khan, exobiológus, és David Gilbery mérnök.

– Üdvözlöm önöket a USS Obamán.

– A Spacebee-t előkészítették az útra? – kérdezte Canning.

– Igen. Mikor indulunk?

– Eligazítás után.

Canning védelmi miniszter zárt ajtók mögött ismertette a Wei elnök asszony által elfogadott tervet, ami szerint a csapat feladata felderíteni, hogy miből van a gyűrű, milyen a belső szerkezete, veszélyes-e bármilyen módon az emberiségre.

KORA DÉLUTÁN

A Spacebee egy magáncég által fejlesztett repülőgép, amiből jelenleg három darab létezik, ebből kettő az amerikai hadseregnél van, egy pedig a cég bemutatótermében. A Spacebee képes emberi beavatkozás nélkül centiméter pontosan repülni különféle célpontok között. Másik fontos tulajdonsága, hogy a Kármán-vonal felett is tud repülni, ahol a felhajtóerő már nem elég a hagyományos repülőkhöz számára. A Spacebee legénysége hat fő lehet, és nem feltétlenül van szükség pilótára. Az utasoknak egy könnyített, szinte testhezálló űrruhát kell viselniük, ami biztosítja az egyenletes levegőellátást, valamint a nyomáskülönbség és a hőmérsékletcsökkenés elleni védelmet. A csapatot tájékoztatták, hogy a sztratoszféra felső határán a külső hőmérséklet mínusz tizenöt Celsius fok körül van, nincs légmozgás, ahogy időjárás sem.

Miután a hatfős legénység beöltözött, tisztelegtek a fedélzeten felvonult legénységnek és a védelmi miniszternek, majd beszálltak a repülőgépbe.

A Spacebee halk zúgással emelkedett felfelé, majd megdőlt hátra, és előre indult meg, gyorsan emelkedő pályára állva. Kis mérete miatt, néhány pillanat múlva már csak a legjobb szemű katonák látták.

A repülő négy perc alatt elérte a gyűrűt. Egyszerre éreztek döbbenetet és elemi félelmet, ahogy a gigantikus építmény fölé emelkedtek. Ötven méteres magassága lélegzetelállítóan robosztus látványt nyújtott, ahogy lebegett a légkörben. Hosszúságát nem lehetett belátni, az ívek mindkét irányban eltűntek a horizonton. Úgy ölelte körbe a Földet, mint egy futurisztikus vasúti pálya. Amikor ténylegesen fölé értek, eléjük tárult a gyűrű sima felszíne. Valóban nem láttak rajta illesztést sehol. Egyetlen összefüggő struktúraként fogta át a bolygót.

– Úgy látszik, valaki megkérte Földanya kezét – mondta Bannon. Senki nem nevette, de Bannon sem várta. Félelmüket, és az érzést, hogy aprók és sebezhetőek, semmilyen vicc nem oszlatta volna el.

– Mr. Bannon – mondta Williams –, ugye, ön nem túlságosan jártas a földtörténetben. Földünk, élelciklusát tekintve még

járni sem tud. Ki kérné meg egy négykézláb mászó kislány kezét?

A Spacebee nem szállt le a gyűrű felszínén, csak húsz centiméterre megközelítette és lebegni kezdett. Elsőként Bannon lépett a sötétszürke felszínre. Szilárd, fémes felületnek érezte a bakancson keresztül. Kiszálltak a többiek is, és lélegzetvisszafojtva néztek körbe a hatalmas építmény síkságán. Mind a hatan kötéllel kapcsolódtak a repülőhöz. Ha a gyűrű eltűnne vagy bármi más okból menteni kéne, akkor a Spacebee egyszerűen felszáll és viszi magával az utasait.

A testhezálló űrruhában kényelmesen tudtak mozogni. Mellkasukon és a sisakjukon apró kamerák rögzítették és sugározták a Földre minden pillanatukat. Egymással rádión tudtak beszélni. Onnan, ahol álltak, a gyűrű úgy nézett ki, mint egy hatalmas lebetonozott terület, ami a semmibe nyúlik. Felettük sötétlett az égbolt, de a nap fénye őket még megvilágította. A tudósok nekiláttak a vizsgálatoknak.

Nem lepte meg őket, hogy az anyagban semmilyen módon nem tudtak kárt tenni, vagy akár csak kihasítani belőle egyetlen

atomot is. Sem hang, sem lézer, sem szilárd anyagok nem hatottak rá a legkisebb mértékben sem. Az ultrahangos és lézeres vizsgálat sem mutatott semmilyen eredményt. Képtelenségnek tűnt belelátni a gyűrűbe.

– Az ott micsoda? – kérdezte Bannon, és a gyűrű egyik íve felé mutatott. A többiek követték a tekintetét, és meglátták a távolban azt a határozottan sötétebb foltot, amit a katona figyelt.

– Amikor leszálltunk nem volt ott – mondta Markov, és ezt a repülő videóanyaga is megerősítené, ha lekérdezné, de nem tette. – Menjünk oda!

– De még nem végeztünk – mondta Williams.

– Itt ennél többre nem jutnak – mondta Markov. – Indulás!

A csapat lassan sétált a folt felé, a Spacebee testőrként követte őket, lazán tartva a biztosítóköteleket. A csapat tagjai úgy érezték magukat, mintha egy álomban lépdelnének. Nem tudták teljesen valóságnak elfogadni, ami történik velük.

A sötét folt egy lejáró volt. Az egyetlen pont, ahol a gyűrű hibátlan felülete meg-

tört. Meglepődtek, hogy a lejáróban emberi léptékű lépcsők vezetnek a gyűrű belséjébe. Az alján egy kivilágított folyosóból láttak néhány méternyi.

– Mi a fene ez? – kérdezte Bannon.

– Olyan, mintha ember alkotta volna – mondta Khan.

– Az lehetetlen – mondta Williams.

Markov körbenézett a földönkívüli fennsíkon, mintha csapdát keresne, de sehol nem látott semmit. Sisakjának belső kijelzője sem jelzett veszélyt vagy akár csak változást, ahogy a Spacebee sem.

– Bannon! – mondta Markov. – Menjen le!

– De Mr. Markov! – mondta Williams.

– Kapitány úr! Nem ezért jöttünk.

– Én sem tartom jó ötletnek – mondta Gilbery –, valami itt nem stimmel.

– Bannon! Nézze meg a folyosót! – mondta Markov. Bannon összenézett Maderával, aki bólintott. Bannon lement a lépcsőn. Tizenkét fok, és a folyosóra lépett. Beljebb ment, amíg el nem tűnt a szemük elől. A Spacebee kiengedte a kábelt, hogy Bannon mozoghasson.

– Ez csapda lesz, uram! – mondta Madera.

– Nem hinném – mondta Markov, közben végig az üres lejárót figyelte, ahol Bannon eltűnt. A biztosítókötele aprókat mozgott jobbra-balra.

– Egy lejárát? – kérdezte Williams –, pont itt?

– És mi emberként kényelmesen beférünk – mondta Madera –, mintha csak a saját pincénkbe mennénk le.

– Nyugalom – mondta Markov –, ha bántani akarnának, már megtették volna.

Ez a mondat némileg megnyugtatta a csapat tagjait, bár tudták, Markov akkor is ezt mondta volna, ha nem így gondolja. Most azonban ez a sablonos kijelentés mégis igaznak hatott.

Felbukkant Bannon a lejáróban.

– Nem hallottatok? – kérdezte.

– Nem – mondták többen is.

– Végig beszéltem hozzátok – mondta Bannon. – Ezek szerint nincs jel a gyűrűn belül.

– És mit mondtál? – kérdezte Madera.

– Amit láttam – mondta Bannon. – A lényeg, hogy a folyosó túl hosszú, a biztosítókötél nem enged odáig, de ami a legkülönösebb, hogy a végén van egy duplaszárnyú ajtó.

Markov az állához nyúlt, hogy megdörzsölje, de egy rándulásnál nem jutott tovább, amikor rájött, hogy a sisakban a vakarózás nem lehetséges.

– Khan és Gilbery uraktól kérdezem – mondta –, mi a véleményük a gyűrűről, illetve az azt létrehozó fajról? Látnak arra reális esélyt, hogy egy ilyen fejlett civilizáció valahol az univerzumban ennyire hasonló méretű legyen, és dupla-szárnyú ajtókat használjon, mint az emberek?

– Nézze, bármi lehetséges – mondta Gilbery –, de...

– De ez akkor is különös – mondta Khan. – Viszont csapdának túl bonyolult. Ennél sokkal egyszerűbben is becserkészhettek volna minket.

– Ezek a struktúrák – mondta Gilbery –, ha van gravitáció, akkor logikusak. Amennyiben más bolygókon is hasonlóak az élet feltételei, mint a Földön, akkor a lépcső és az ajtó adják magukat.

– A méret lehet véletlen – mondta Khan –, de, szintén a gravitáció miatt, vannak határok, hogy egy bolygó lakói mekkorák lehetnek. Ha itt vannak, és élet-

ben maradtak, akkor nagyjából egyezhetnek a két planéta paraméterei.

– Egyetérttek – mondta Madera –, de azért maradjunk éberek.

Markov pár pillanatig mérlegelt, aztán kiadta a parancsot.

– Rendben. Úgy ítélem meg, hogy a gyűrű nem fenyegető, ezért Bannon, Khan és én, lemegyünk a folyosóra, leoldjuk a biztosítókötelet és megvizsgáljuk az ajtót.

– Ez örültség! – mondta Gilbery, de Markov elengedte a füle mellett. – Nem erre szólt a küldetésünk.

– A többiek itt maradnak, és megvárnak minket. Ha a lejáró eltűnik vagy a gyűrű megmozdul, elhagyhatják az objektumot a repülővel.

– Vettem, uram! – mondta Bannon.

– Rendben – mondta Khan.

– Akkor indulás – mondta Markov, és előrement a lépcsőn.

Amikor mindhárman leértek a folyosóra, egymás után leoldották a köteleket, és elsétáltak a végéig. Sima, díszítés nélküli, fémes színű ajtó zárta az utat, pántok és kilincsek nélkül, de középen látszódott az illesztés, a két szárnya között.

– Érzitek a gravitációt?

– Hajszálpontosan, mint a Föld felszínén – mondta Khan, noha tudta, hogy ezt mindenkinek mutatja a sisak belső kijelzője.

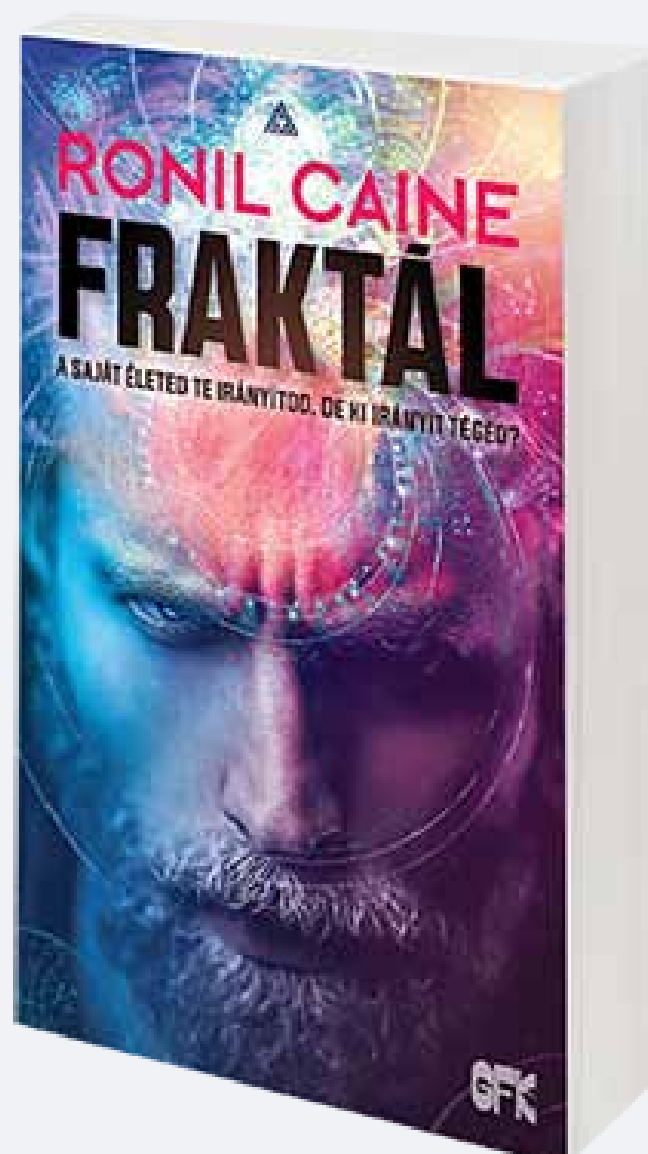
– Hogyan nyitjuk...

Az ajtó hang nélkül szétnyílt és eltűnt a falban. Markov és Bannon összenéztek, majd Bannon vállalta, hogy előremegy. Fegyverét lefelé tartotta, de kibiztosítva.

Egy tágas terembe léptek be, amiben nem voltak bútorok, sem semmi más. A falak üresek, és simák, a padló, akárcsak a gyűrű külseje, egyetlen összefüggő szürke fémes felület volt.

A terem túloldaláról egy öltönyös férfi sétált feléjük.

Olvasd el Ronil Caine regényeit is:
ronilcaine.com/thriller-konyvek/

Másolt emberek, szörnyek, robotok, hekkerek, közeljövő és távoli jövő – filmszerű stílus, pörgős történetek.

Scifi, thriller, akció, horror

KÉSŐ DÉLUTÁN

Mindhárman megdöbbentek. A gyűrűben, amit nem építhetett ember, egy öltönyös férfi közeledik. Nadrágja és zakója sötétkék, majdnem fekete. Cipője és nyakkendője hibátlan összhangban illeszkedik egymáshoz, a férfi arca és haja ápolat. Negyven körüli lehetett, és barátságosan mosolygott rájuk.

– Üdvözlöm önöket! – mondta, és megállt tőlük pár méterre.

Egyikük sem bírt megszólalni. Khan tárt szájjal meredt az idegenre.

– Ki maga? – kérdezte Markov. – És hogy kerül ide?

– A nevem Sunny – mondta a férfi, majd kezet nyújtott, de továbbra sem mozdult egyikük sem. – Jöjjenek, elmondom, amit tudni akarnak.

– Markov, mi a fene folyik itt? – kérdezte Khan, úgy remegett, mint aki szellemet látott.

Sunny megfordult, és a terem végében lévő ülőgarnitúrához sétált. Markovnak úgy rémlett, amikor bejöttek, még nem

volt ott a két kanapé és a fotelek, de elbizonytalanodott.

Az öltönyös férfi leült az egyik fotelbe, Markov és Khan vonakodva, de leültek a férfival szemben. Bannon állva maradt és körbenézett a terembe. Nem tudott ellazulni.

– Ki maga? – kérdezte Markov.

– Én vagyok a képviselő – mondta Sunny. – A szóvivő, ha úgy tetszik.

– És kit képvisel? – kérdezte Markov.

– Hát őket – mondta Sunny, majd szét tárva a karját maga köré mutatott –, akik ezt építették.

– Olyanok vagytok, mint mi? – kérdezte Khan.

– Nem, Mr. Khan – mondta Sunny –, csak én. Ők teljesen mások. Olyannyira, hogy nem is szeretnék felzaklatni önöket azzal, hogy közvetlen kapcsolatba lépnek önökkel. Ezért vagyok én.

– Beszéled a nyelvünket.

– Természetesen. Azért vagyok itt, hogy veletek beszéljek, és azért van ez a szoba, hogy ti jól érezzétek magatokat. Az ő környezetük számotokra kényelmetlen lenne, és a nyelvüket sem érthetitek meg.

– Kikről beszélsz? – kérdezte Markov, közben Bannon megadta magát, biztosította a fegyverét, leengedte, majd leült Khan mellé.

– Ők egy nagyon előre haladott civilizáció. A ti időszámításotok szerint százezer évvel előrébb járnak a fejlődésben. Az egész galaxisukat uralják, benne minden energiát és folyamatot felügyelnek, és kontrol alatt tartanak. Korlátlan lehetőségekkel kutatják a világegyetemet, életet keresve.

– Ha ennyire fejlettek, miért nem jönnek személyesen?

– Talán majd jönnek, de nem biztos. Nem látogatnak meg minden bolygót.

– És te miből vagy? – kérdezte Khan.

– Én egy mesterséges entitás vagyok. A Föld vizsgálata alapján ez a karakter tűnt a legmegbízhatóbbnak, hogy kapcsolatot teremtsünk.

– És mi ez a gyűrű? – kérdezte Markov. Sunny körbemutatott a termen.

– Ez egy kutatóegység. Járja az univerzumot és életformák után kutat. Ha talál egyet, akkor körbeveszi és beszkeneli. Mindent elment róla, az atomoktól kezdve, a nyelvekig.

– És utána?

– Utána eltűnik. Ne aggódjanak, nem bántja önöket. Ők tökéletesen tisztában vannak vele, mennyire értékes az élet.

– Azt mondod, hogy ez a gyűrű teljesen automata?

– Igen.

– És te? Emberalakban utazol benne?

– Nem, Markov kapitány. Én csak az önök kedvéért létezem. Egy ember formájú, öltönyös úr sokkal jobb beszélgetőpartner, mint egy alaktalan földönkívüli, nem igaz? Minden bolygón úgy nézek ki, mint az ottani lakók. Ezzel segítem a kommunikációt.

– Mégsem ember – mondta Bannon.

– Mesterséges ember – mondta Sunny.

– Minden bolygón beszélsz a helyiekkel? – kérdezte Kahn.

– Nem mindenhol. Van ahol még csak baktériumok élnek, és olyan helyen is járunk, ahol a lakók féltek a gyűrű közelébe menni, vagy éppen nem voltak képesek még a vertikális közlekedésre. Mi pedig nem lépünk a felszínre.

– És hogy tanultad meg a nyelvünket?

– Mint mondtam, beszkeneltük a bolygókat. Mindent. Két földi órába telt.

Azóta változásokat várunk, illetve elemezzük az adatokat. A földi nyelvek dekódolásához az algoritmusainknak pár másodperc kellett.

– Ha a gazdáid ennyire fejlettek, akkor mindent értenek az univerzumban?

– Mindent talán nem, de lényegesen többet, mint az emberek.

– Mi a fekete lyuk pontosan? – kérdezte Kahn. – Hány bolygón van élet? Lehetséges utazni az időben? Hány univerzum létezik?

– Biztosan sok kérdésük van, de ők nem akarnak válaszolni. Mindenre önöknek kell rájönniük, ahogy ők is tették. A fejlődést éppúgy nem szabad siettetni, mint ahogy gátolni sem lehetséges.

– Milyen az ő világuk? – kérdezte Markov.

Sunny komótosan keresztbe tette a lábát, és összekulcsolta a térdén a kezét. Mozgása a legapróbb részletekig emberi volt.

– Nos, egészen más, mint az önöké, de az alapvető struktúrák nagyrészt megegyeznek. A testfelépítésük különbözik, de ugyanúgy képesek finom mozdulatok-

ra. Ez elengedhetetlen a fejlődéshez. Egy ideje természetesen már a gépeik építenek mindent, és egyetlen hatalmas hálózat köt össze minden lakót és gépet. Mindenki tud mindent, ami a fajjal történik. Ennél fogva az egész társadalom felépítése is eltér bármelyik ittenitől. Korlátlan energiát képesek megcsapolni a galaxisukban, és meg is hódították azt, sőt, mint látják, intergalaktikus kutatóeszközeik vannak.

– Valamit azért mondhatnál – mondta Markov –, a jövőről, az univerzumról. Vagy, hogy mit kell tennünk.

Sunny végignézett a szerény kis csapaton. Bannon arra gondolt, hogy úgy nézi őket, ahogy a spanyol konkvisztádorok szemlélték az azték őslakosokat.

– Sajnos nem tudok semmit a világegyetemről, mert én csak egy korlátozott programú android vagyok, aki egy kutatóhajón utazik, és alakot vált az éppen megfigyelt civilizáció kedvéért. Annyit azért elmondhatok, hogy egy civilizáció jövője mindig az összefogás fontosságának felismerésében rejlik. Azok a világok, amik szuperintelligensé és galaktikus utazókká fejlődtek, idejében egyesítet-

ték tudásukat és képességeiket az anyabolygójukon. A többiek kihaltak, mielőtt elhagyták volna a naprendszerüket. Az uralkodó fajok minden bolygón abban tűnnek ki a többi élőlény közül, hogy képesek együtt dolgozni nagy tömegekben, akár több ezres nagyságrendben, és képesek hosszú távra előre tervezni. Ha a Földön az ember az uralkodó faj, akkor már jók vagytok az összefogásban. Miért nem erre építitek fel a civilizációtokat? Sokkal előrébb tartanátok, és mint mondtam, nincs is más út a jövőbe.

Sunny tartott egy kis szünetet, majd felkelt a fotelból.

– Indulnotok kell vissza – mondta. – A gyűrű néhány óra múlva eltűnik. Továbbállunk.

– Látunk még? – kérdezte Khan, közben a három földlakó is felkelt a kanapéről.

– Nem. De talán ők eljönnek egy napon. Vagy az is lehet, hogy ti juttok el hozzájuk.

Az ülőgarnitúra eltűnt. Sunny megfordult és elindult arra, amerről jött. Néhány lépés után visszafordult.

– Ég veletek! Vigyázatok magatokra!

– Add át üdvözetünket... *nekik!* –
mondta Markov.

Sunny mosolygott.

– Átadom, kapitány!

Sunny kísértált a teremből, ahol egyre sötétebb lett. A három férfi visszament a duplaszárnyú ajtón át a folyosóra, Markov ment hátul, és a lépcsőről még visszafordult, a dupla ajtó és a folyosó különös formákba fordult át, mint egy tükörrel megsokszorozott Rubik-kocka, de közben elsötétült minden. Markov felsietett a felszínre, és a lejáró eltűnt, mintha sosem létezett volna.

– Na, mit találtatok? – kérdezte
Gilbery.

– Egy öltönyös férfit, aki hibátlan angolt beszélt – mondta Bannon. Khan elnevette magát, Markov mosolygott.

– Gyerünk vissza a Földre! – mondta Markov. Beszálltak a járműbe, az pedig eltávolodott a gyűrűtől és visszatért a USS Obama repülőgép-hordozó fedélzetére.

ESTE

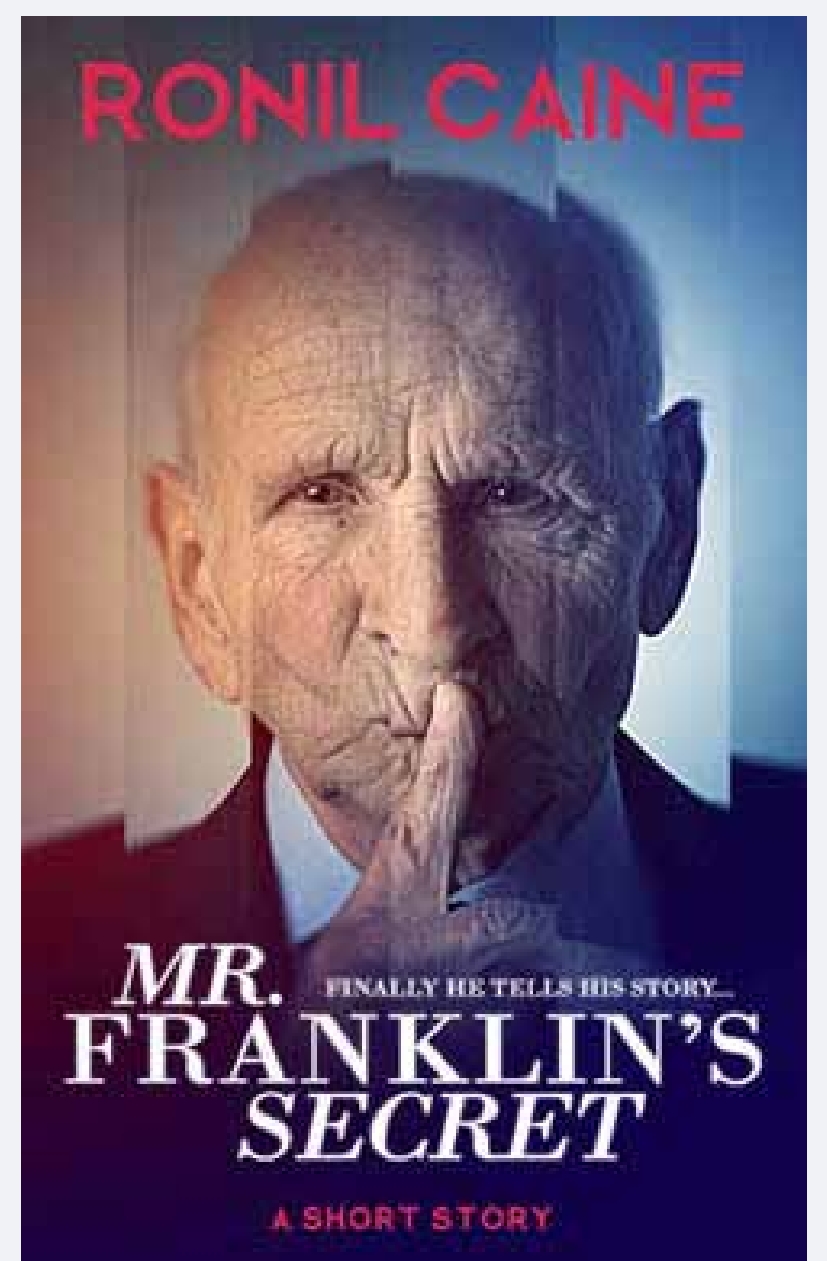
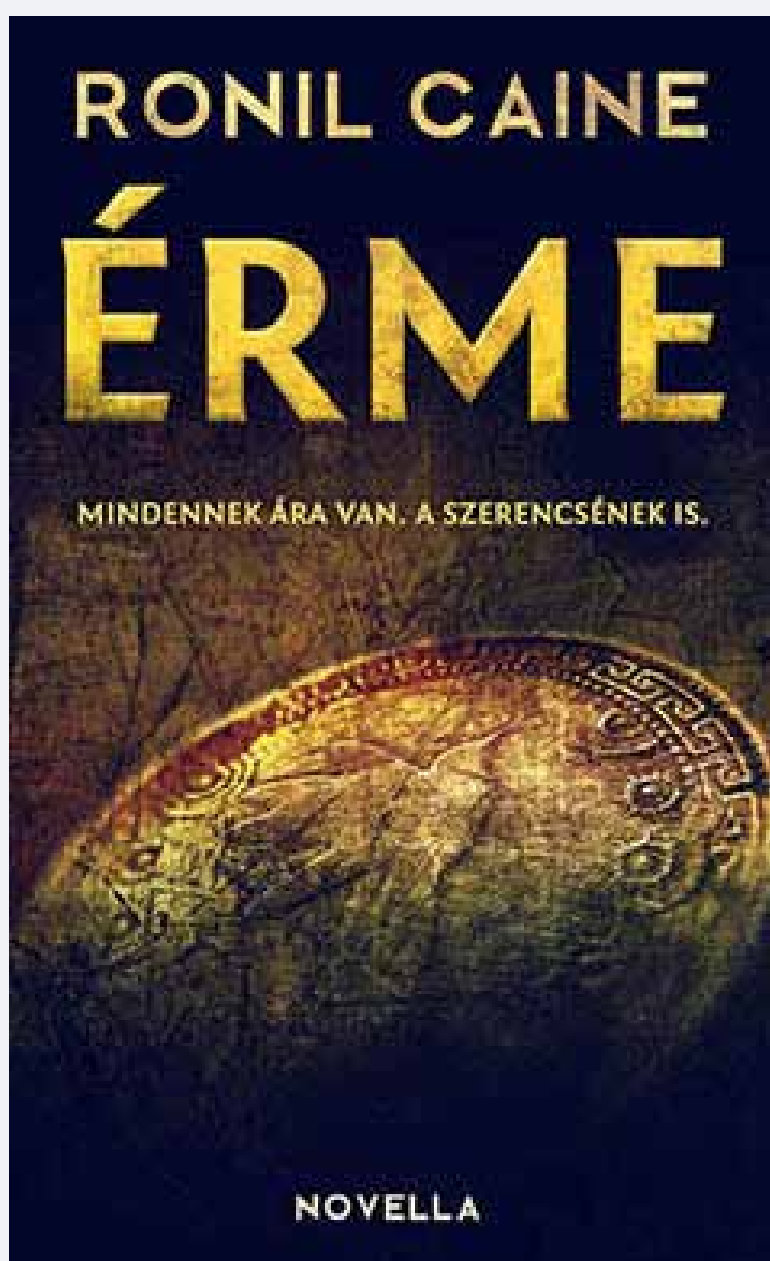
Ozias Markov kapitány, Khan professzor, a nagyhatalmak vezetőinek támogatásával közös nyilatkozatot adtak ki, miszerint a gyűrű nem veszélyes, és hamarosan el fog tűnni. Elmondták, hogy ez egy idegen civilizáció automata kutatószondája, amivel életet keresnek a világegyetemben. Hozzáadták, hogy ennek a fajnak az üzenete az emberiség számára az, hogy össze kell fognunk, és közösen építenünk a jövőnket, különben nem leszünk képesek az ő fejlettségi szintjükre eljutni.

Sunnyról csak később esett szó, mivel még azok sem hittek teljesen Markovéknak, akik a gyűrű felszínén várták őket.

A naplementét és az éjszakát a Föld legtöbb lakója kint töltötte a szabadban. Amikor alkonyodott, a gyűrű izzani kezdett. Úgy világított, mint egy gigantikus karácsonyi égősor. Magasztos, egyben félelmetes látványt nyújtott. Aztán greenwichi idő szerint hajnali két óra kilenc perckor eltűnt – az időzónákat követve –, mindenhol ugyanakkor.

Az emberek magukra maradtak gondolataikkal, hogy mennyire kicsik és sebezhetőek ebben a felfoghatatlan méretű univerzumban. Az viszont némileg megnyugtatta őket, hogy a jövő, ahová eljuthatunk izgalmas lesz, és ahhoz, hogy az oda vezető útra lépjünk, nem is kell sok.

Vége

Tudtad?

A ronilcaine.com oldalon további sci-fi, horror és misztikus műfajú novellát tölthetsz le ingyenesen.

Link:

<https://ronilcaine.com/scifi-novellak/>

RONIL CAINE

GYÜRÜ

NOVELLA